

Deniz kıyısındaayım, sahile doğru nazikçe uzanan bir tepenin zirvesinde. Yemyeşil ağaclar ve uzun sahil otlarıyla dolu bir patikadan çıkılan bu tepede oluşun kum yığınları çevreyi kış boyunca dalgaların etkisinden koruyor. Sahilin sağında ve solunda tüm alanı çevreleyen pembe kum taşları göze çarpıyor. Tepelerde mavi gökyüzüne ulaşmaya çalışan çam ağacları var. Gökyüzü ve çam ağaclarının görüntüsü ışığa karşı karanlığın savaşı gibi. Denize girenlerin çığlıkları ve dalgaların sesinde beni çağırın bir davet var. Yakınlarda yollarına devam etmeden bekleyen insanları görüyorum. Ne yapıyor bu insanlar? Neden denizin ve kumun tadını çıkarmak varken yüksek bir yerde öylece bekleyip bu

Sahil Otu
Çimen ailesine
ait uzun boylu
bir çim türü.
Genelde sahil-
lerde ve kumlu
alanlarda yetişir.

güçlü ve herkesi sabırsızlığa iten isteklerini durduruyorlar? Çünkü biraz daha aşağıda, deniz seviyesinde yaşayacakları mutluluk hissi ile tam şu an yaşadıkları bir manzaraya bakıyor olmak hissi onları aynı derecede memnun ediyor.

Özellikle çocukken bu durumu sık sık yaşarız. Dünyayı algılama ve öğrenme yolumuz budur. Bir yere bakıp onu tüm güzelliği, etkileyiciliği ya da çirkinliği ile hafızamıza alırız. Manzara, sınırları tam olarak belli olmasa da bir yere baktığımızda gözümüzün alabildiği tüm alana denir. Detaylar sınırsız ve sonsuzdur fakat bir manzaraya baktığımızda gözümüze ilk çarpanlar çizgiler, yüzeyler, dağ şekilleri, denizin genişliği karşısına uzanmış kayalar, ağaçlar ve ovalar gibi bütünü oluşturan genel biçimler-

dir. Bir manzaraya bakıp da bir resim çizmeye kalkışsak işe yine bu genel biçimlerden başlamamız gerekir. Ressamlar da aynı şekilde doğanın sonsuz detayına girmeden önce ilk fırça darbelerini bir çerçeve belirlemek için vururlar.

Bizler bir manzaraya bakmayı görseller yoluyla öğreniriz. **Rönesans** Dönemi'nden beri bu görseller resimlerdir, günümüzde fotoğraf ve video kayıtları resimlerin yerini almıştır. Manzara etrafımızda serili olanı belli bir biçimde yakalama yöntemidir. Bu özgün yöntem, Çin, Roma ve **Quattrocento'dan** itibaren “Batılılar” olmak üzere sadece belli uygarlıklara ait olan bir biçimdir. Başka yerlerde ufka bakış başka türdür ve çevresine olan ilgisi genellikle bizimkinden çok daha üstün olsa da, insan

Rönesans
Greko-Roman ruhunun yeniden canlandığı 15. ve 16. yüzyıla denk gelen sanatın önem kazandığı dönem.

Quattrocento
İtalya'da Rönesans'ın başladığı 15. yüzyıla verilen ad.

CÉZANNE İŞE COĞRAFİ ALANLARI KEŞFEDEREK BAŞLARDI. HİÇ HAREKET ETMEZ VE GÖZ ALABİLDİĞİNE UZANAN MANZARAYA BAKARDI. ADETA MANZARAYI KAFASINDA RESME HAZIRLARDI. CÉZANNE NE ÇOK YÜKSEKTE NE DE ÇOK ALÇAKTA BULUNMAKTAN HOŞLANMAZ MANZARAYA DAHA ORTA BİR NOKTADAN BAKARDI. RESME ÖNCELİKLE TÜM AÇILARDAN BAŞLAYIP RENKLİ NOKTALAR ÇİZER VE MANZARANIN COĞRAFİ İSKELETİNİ YANSITIRDI. DAHA SONRA RESİM DOYMA NOKTASINA ULAŞIR, BAĞLANIR, AÇILIR, DENGELENİR VE AYNI ZAMANDA OLGUNLUK SEVİYESİNE ULAŞIRDI.

Maurice Merleau-Ponty

kendi çevresini farklı **kriterlerle** gözünde canlandırır. Amazon'da yaşayan bir yerlinin anlayışına göre yaşadığı alan ona avlanma imkânı veren, sırlarla dolu, kutsal ruhların bulunduğu bir alandır. Bu alanda insan, hayvan ve bitki türleri birbirilerine üstünlüğü olmadan bir arada yaşarlar. Bu algı bizim modern dünyada etrafımızı algılamamızdan oldukça uzaktır ve önem sırası tamamen farklıdır.

Kriter

Bir yargıya varmak veya değer vermek için başvurulan ilke, ölçüt

Maurice MERLE-AU-PONTY (1908-1961) : Fransız filozof. Özellikle Cézanne'ın eserleri çalışma alanları arasındadır.

Paul CÉZANNE (1839-1906) Modern sanatın öncülerinden olan Fransız ressam

Kendi gözüyle etrafındakilerin yakınlığı ya da uzaklığı özellikle mesafeye göre belirlenmemiştir, kendi gördüklerinden aklında kalanları bize anlatmaya kalksa bizim görüşümüzle ne kadar farklı olduğunu anlayıp şaşırırız. Bize uzak ayrıntıların gibi gelen şeyler kimi zaman onlar için önemliyken, bizi yakınlığıyla etkileyen şeyler yerlilerin büyüdü dünyasında önemsiz ya da yok sayılır.

Çocukların çizdikleri resimlere baktığımızda onların iç dünyalarına dair önemli ipuçları yakalarız. Aynı şekilde Orta Çağ'da çizilen resimler de dönemin zihniyeti hakkında bize bilgiler verir. O dönemlerde tanrı ve havarileri, şeytanlar ve melekler, cennet ve cehennem gibi doğaüstü kavramların resimlerde sıkça kendilerine

İç Dünya
Bilincimizde ya da içimizde var olan, insandan insana değişse de aynı kültürde yaşayanlar için ortak noktaları olan his

yer bulduğunu görürüz. İnsan o dönemlerde kendini hâlâ sihirli düşüncelerin etkisinden tam olarak kurtarabilmiş değildir. Bu resimlerde göklerde oturan bir tanrıyı, Olimpos Dağı'nın zirvesinde İsa'yı ve onu sarmış olan şeytani görebiliriz. Bugün bu resimlere bizim gözümüzle bakınca normalde bir manzara resmi ile ilgili beklentimizi karşılamadığını aksine sadece kutsal figürlerden oluştuğunu görebiliriz. Fakat zamanla Orta Çağ'ın son dönemlerine doğru Hristiyan kültüründeki değişimlerle Batılı insan yeryüzünün kendisi için yaratıldığını, Tanrı'nın evrenin sınırlarına çekilip eserini tamamlama işini kendisine bıraktığını düşünmeye başladı. Bu noktadan sonra insanlık dünyanın egemenliğini kendi eline

Homojen Alan
Tüm unsurlarının ve tüm bileşenlerinin doğasının aynı olduğu alan

almaya karar verdi ve dünya hiçbir şeyin girmesinin yasak olmadığı sonsuz bir yaşam alanı hâline geldi. Bu **homojen alanı** artık yeni bir şekilde, kutsalın biçim bozucu etkisi olmadan göz önünde canlandırmak gerekiyordu.

Rönesans Dönemi'nde mêmânı matematiksel bir mantığa göre kuran bir resmetme tekniği icat edildi: Bir tablodaki tüm unsurları birbirlerine olan oranları doğrultusunda yerleştiren doğrusal perspektif. Bu orantı ilişkisi, nesnenin

